

Огнян Банков

Каквото си поискаш

Оставах няколко секунди до 12 часа и след като вградения в касетофона часовник отброи и тях, автоматично пусна касетата. Последва кратка пауза и от тон-колоните се разнесе мощен хеви-метал.

В първия момент се стресна от силния звук, но като се сети че той сам бе нагласил будилника се напусва наум. Без да отваря очи започна да опипва масичката с напразната надежда да открие дистанционното, което сам снощи бе сложил на недостъпно разстояние.

Откакто се бе захванал с тази програма често не успяваше да си доспи, а шефовете от фирмата през ден звъняха, за да видят докъде е стигнал, като по този начин го притискаха непрекъснато, неоставяйки му време за почивка, какво остава за развлечения. Добре поне че чекове-те пращаха редовно.

Ако успееше да приключи работата в срок това щеше да е сензация в програмистските среди, а то автоматично означаваше, че отсега нататък щеше да избира той фирмите за които да работи, а не както досега да се унижава пред разни самодоволни плешиви дебелаци, които в крайна сметка ти даваха заплата колкото да преживееш. Те явно не знаеха какво е да чертаеш до припадък блок схеми и след това да изпадаш в беспомощна ярост когато компютърът не изпълнява програмата както трябва, а да се спори с него е почти толкова безмислено, колкото да прaviш това с жена си.

Когато го изпратиха тук му казаха, че това е тихо, спокойно и просторно петдесетхилядно градче с хубава архитектура и исторически паметници, които той така и не успя да разгледа. Когато един си тръгнаше оттук единственият хубав спомен щеше да е Роза – най-готината мадама, която някога бе познавал. Сетеше ли се за нея обаче винаги го обхващаше едно чувство на пропусната възможност. Всъщност тя го хареса, но той просто не можеше да и осигури живота на който бе свикнала и затова се отказа, а пък и програмата нямаше да се довърши сама.

Отхвърли одеалото настрани и стана. И без това нямаше намерение да излиза в града, така че не откри причина да се бръсне. Облече се, закуси набързо един сандвич и включи компютъра, избутвайки празните кутии от бира и кола на земята. Както винаги на монитора се появи съобщение подканващо го да въведе датата. Откъсна старото листче от календара и за негово учудване следващото бе червено. Не си спомняше днес да има някакъв празник, обърна го и се зачете. Днес града навършваше 1000 години от основаването си. Как бе можал да забрави подобно нещо. Веднага грабна самобръсначката и се затича към банята. На него не му пукаше толкова за юбилея, колкото за това, че магазините за днес

обявяваха големи намаления, а той като всеки самоуважаващ се програмист знаеше, че за да се напише една добра програма са необходими три неща: ум, бира и кока-кола. С последните две сега възнамеряваше да се снабди в промишлени количества.

Като излезе на улицата му се стори странно тихо. Нямахме никакво движение – всички коли бяха спряли сякаш са замръзнали изведнъж по местата си. Хората в тях също не помръдваха. Обзе го някакво призрачно чувство, пристъпи напред и тогава чу приближаващ се шум. Без да знае определено защо се скри в входа. Вгледа се в превозното средство и замалко не пропадна – в него облечени със скафандри седяха шест извънземни. В началото помисли, че е някакъв маскарад, но щом се вгледа в машината съмненията му изчезнаха, тя не беше на колела, нито се плъзгаше, а летеше. Летеше на трийсет сантиметра от земята със скорост около 40 километра в час. Когато мина покрай него разбра за какво си говорят, не чу, а разбра. Те нямаха уста, но мисълта на „говорещия“ се чувстваше все по-силно с приближаването.

„Накъде?“ – помисли шофьора.

„Давай напред още малко и свий в дясно“ – отговори шефа им.

„Всичко е станало както трябва. Приспани са всичките.“ – продължи първия.

„Да наистина за сега върви добре.“

Машината се отдалечи и мислите заглъхнаха. Обзе го паника. Искаше му се да изкрещи „какво става тук по дяволите?“, но се сдържа. Съсредоточи се и започна да мисли. Хората не бяха убити, а само приспани. Това означаваше, че не идват с лоши намерения. Имаше още един важен въпрос: защо бяха тук? Не за да превземат Земята. Не беше вероятно и да е заради полезните изкопаеми, защото нямаше да идват в града. Може би идваха да разгледат. Туристи? Не. Това бяха глупости. Трябваше да реши какво да прави. Отново излезе на улицата и тръгна по тротоара, плътно долепен до стената. Единственият начин да разбере какво става бе да хване едно от тия зелени човечета или каквито бяха там, да му вземе оръжието или поне което смяташе за такова и да го разпита. Докато търсеше удобен момент не беше зле да мине през банката и да прехвърли някоя друга пара на своя сметка. Тази идея толкова му хареса, че почти се затича натам.

Стивата му бяха опънати до скъсване. С приближаването на центъра на града все по-често се виждаха хора паднали на улицата както са вървели. Прескачаше ги набързо и продължаваше. Точно когато си мислеше, че след мебелния магазин трябва да завие на ляво, забеляза

червеното порше в което преди няколко дни бе забелязал Роза заедно с някакъв тип. Погледна през витрината и я видя паднала на пода, облечена в светло синя рокля, свършваща малко над колената, прекрасна даже в съня си. Усети как пулса му се ускорява, бутна вратата и влезе. Чак сега си спомни, че бе споменала за желанието си да смени мебелите в спалнята си. До нея, легнал на едната си страна беше оня баровец с поршетото, който му я отмъкна. Поколеба се дали да продължи, но душа не му даваше да я остави на мръсния под. Вдигна я и както беше с нея на ръце се завъртя и огледа къде да я остави. Най-близкото легло бе вдясно и то с бавни крачки, неоткъсвайки поглед от лицето и я понесе натам, но в момента преди да я постави се спъна и падна заедно с нея на дюшека. Леко задъхан извади дясната си ръка от под колената ѝ и си оправи перчема, който бе паднал пред очите му. Чувстваше тялото ѝ под своето, усети приятния ѝ парфюм, не се сдържа и я погали по бузата, като продължи надолу по шията, наслаждавайки се на чудесната ѝ кожа. Изведнъж се сепна и стана. Знаеше, че няма смисъл да продължава. Сега трябваше да отиде в банката. После всичко щеше да се подреди от самосебе си, но сега трябваше да тръгва. С усилие на волята запристъпва назад без да отдръпва поглед от нея. Бутна се в нещо и се обърна. Беше баровеца.

– Копеле тпо – каза гледайки го на земята, засили се и му прасна един шут в задника.

До банката оставаха около петдесет метра. Влетя вътре и се насочи към една от касите. Хвана служителката под рамената и я постави на земята. Седна в стола, затрака по клавиатурата на компютъра и за няколко минути разбра как действа системата. Успя да се добере до своята сметка, но започна да се чуди колко да сложи. Трябваше да помисли за кола, къща, а защо не за две коли? А къщата с басейн ли да е? Вече си представяше как живее с момичето на своите мечти, когато влязоха извънземните. Така се беше отнесъл, че не можа да реагира, те го забелязаха и усети мисълта на първия, който беше насочил оръжието си в гърдите му.

„Не мърдай!“

– Спокойно, няма да ви направя нищо – отвърна им той.

Почувства мисълта им. Сякаш му се смееха.

„Как попадна тук?“ – попита шефа им, който за разлика от другите бе със син скафандър.

„Не смятам да отговарям“ – отвърна им той, този път само мислено като се опита да придаде твърдост.

„Става ли един въпрос ти, един ние?“ – „каза“ оня с тон на мисълта сякаш го питаше „Искаш ли да играем на топчета“.

„Добре, но аз първи питам. Защо сте тук?“

„За информация. Искаме да ви изучиме. Как попадна тук?“

„Дойдох преди малко. Искях да прехвърля малко пари на моя сметка. Какво сте направили с хората?“ – попита с тревога.

„Използвахме психическо оръжие и ги приспахме точно в 10:00. Ще бъдат така 24 часа. Кога се събуди?“

„В 12:00. Смятам, че този отговор ви задоволява. Защо на мен не подейства?“

„Щото си дефектен.“ – мислите им се разсмяха.

„Моля?“

„Е, не се ядосвай. Направих си майтап. Защото оръжието действа само на будни хора. И сега последния въпрос: ще ни сътрудничиш ли?“

„Как?“ – леко се притесни.

„Ти нищо няма да усетиш. Ще те приспим и ще ти прочетем мозъка, за да знаем как да четем азбуката ви и как да възприемаме другите ваши особености. После ще го ще го запишем на няколко от нас, които ще направят вашата култура достъпна за нас. Това няма да има вредни поседици за теб. Е?“

„Не“

"А, да забравих. Ще получиш всичко което искаш. ОК?"

„Става“ – пред очите му отново изплува Роза, колите, къщата.

„Радвам се, че си съгласен. Ще те приспим веднага.“

„Ей, чакай малко! Как ще разберете какво...“

Преди да успее да довърши, оръжието блесна, той почувства как губи опора и се строполи.

Оставаха няколко секунди до 12:00 часа и след като вградения в касетофона часовник отброи и тях автоматично пусна касетата. Последва кратка пауза и от тон-колониите се разнесе мощен хеви метал.

В първия момент се стресна от силния звук, но като се сети, че той сам бе нагласил будилника се напсува наум. Без да отваря очи започна да опипва масичката до леглото с надеждата да намери дистанционното и за негово ОГРОМНО УЧУДВАНЕ ТО БЕ ТАМ. Скочи като опарен. Много добре си спомняше, не го беше оставил снощи на масичката. Прекалено много работеше напоследък, не трябваше толкова да се преуморява. Пък и този сън.

Включи компютъра който както винаги поиска да се въведе датата, посегна към календара, но спря като видя че листчето е червено.

– По дяволите – изръмжа и тръгна да се облича когато видя някаква папка. Съдържаеше документи за притежание на негово име на Ролс-Ройс, къща в богатия квартал и съобщение от банката в което го известяваха колко му е сметката при което той едва не ахна като видя че към нея са прибавени четири нули. Започна да го обзема странно предчувствие. Върна се при компютъра и провери какво има на диска. Програмата бе там! Завършена и работеща както в мечтите му.

Чак сега сега загрея. Извънземните бяха казали „каквото искаш“, а не „каквото поискаш“. Явно след като са прочели мозъка му са разбрали за неговите желания.

Облече се. Искаше му се да види Роза. Хлопна вратата и заслиза по стълбите. На партера срещна домоуправителя.

– Добър ден. Как сте?

– Благодаря, добре – каза стария човек – за разлика от часовника си.

– Какво му е?

– Избързал е с един ден. Случвало се е с минута, две, все пак доста е стар, но с цял ден – никога. Чухте ли какво казаха по радиото?

– Не.

– Някакъв шофьор на камион го нападнали извънземни и му говорили разни несвързани неща, че са програмисти и че им трябва кока-колата и бирата която вози, за да направят някаква програма. Накрая му оставили едно кюлче злато за компенсация и си заминали. Чудно ми е как може шофьор така да се напива. Извънземни – глупости – домоуправителя махна с ръка и се заизкачва по стълбите.

Излезе на улицата. Както обикновено се чуваше обичайния шум от автомобилите, и разговорите на хората. Не му оставаше нищо друго и той се затича към мебелния магазин.

КРАЙ

© Огнян Банков

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/638>]